

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๖๓/๒๕๕๓

วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ว่า ประธานวุฒิสภาได้ส่งคำร้องขอให้ถอดถอน นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐๕ ของรัฐธรรมนูญ ประกอบมาตรา ๖๓ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งตามคำร้องขอให้ถอดถอนดังกล่าว นายทองก้อน วงศ์สมุทร และคณะ จำนวน ๑๖๓,๑๒๖ คน ได้เข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาว่า บุคคลทั้งสองมีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗, ๒๘, ๓๐, ๔๘, ๒๐๑, ๒๐๕ และ ๒๑๒ รวม ๒ ข้อกล่าวหา คือ

๑. นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งจะต้องรับผิดชอบการบริหารราชการของ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในการแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจการเงินของชาติซึ่งประเทศไทยได้ร้องขอความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) โดยจะต้องจัดทำหนังสือแสดงเจตจำนง ๑ เริ่มต้นจากการประเมินสถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ กำหนดเป้าหมาย และเกณฑ์ปฏิบัติ แล้วนำส่งไปยังคณะกรรมการบริหารกองทุนการเงินระหว่างประเทศเพื่อขออนุมัติ หลังจากนั้นเงินกู้ตามโครงการในแต่ละงวดก็จะโอนเข้าสู่บัญชีทุนสำรองเงินตราระหว่างประเทศของไทย ทั้งนี้ หนังสือแสดงเจตจำนง ๑ ฉบับแรกกระทำในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ส่วนฉบับที่ ๒ - ๘ มีการเจรจาบททวนในสมัย นายชวน หลีกภัย ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มาตรการหรือนโยบายต่างๆ ตามหนังสือแสดงเจตจำนง ๑ เป็นความจงใจกำหนดนโยบายที่รัฐบาลต้องดำเนินการตามระยะเวลาที่กำหนด ทั้งการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบต่างๆ โดยผู้ร้องขอให้ถอดถอนอ้างว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาหนังสือแสดงเจตจำนง ๑ ทุกฉบับแล้ว เห็นว่าเป็นการชี้แจงนโยบายและการดำเนินการของรัฐบาลผู้ร้องขอให้ถอดถอน จึงเห็นว่าหนังสือแสดงเจตจำนง ๑ ดังกล่าว

จึงเป็นหลักฐานแสดงว่า นายชวน หลีกภัย ใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ ใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจัดทำหนังสือแสดงเจตจำนง ๑ ที่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ โดยการกำหนดให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย และพระราชบัญญัติเงินตรา (ตามหนังสือแสดงเจตจำนง ๑ ฉบับที่ ๒ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และฉบับลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑) วัตถุประสงค์ให้มีการรวมบัญชีทุนสำรองเงินตรา ซึ่งอยู่ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย (ชปท.) จาก ๓ บัญชีเป็นบัญชีเดียว เพื่อให้สามารถนำผลกำไรและผลประโยชน์ที่สะสมไว้ในบัญชีทุนสำรองเงินตราออกมาใช้ในการชำระหนี้ของกองทุนฟื้นฟูที่เกิดจากกระทรวงการคลังเข้าไปค้ำประกันเงินฝากและหนี้ของสถาบันการเงิน ซึ่งมีผลขาดทุนจำนวนมหาศาล เนื่องจากทรัพย์สินในบัญชีทุนสำรองเงินตราเป็นทรัพย์สินส่วนพระองค์ของรัชกาลที่ ๕ ที่พระราชทานมาจากกรมพระคลังข้างที่ ทำหน้าที่จัดหาผลประโยชน์จากพระราชทรัพย์ของพระมหากษัตริย์ จำนวน ๑๒ ล้านบาท และทรงโปรดเกล้าฯ ให้นำกำไรจากการทำเหรียญกษาปณ์มาสมทบ เพื่อเป็นทุนสำรองเงินตราตามพระราชบัญญัติมาตราทองคำ ร.ศ. ๑๒๗ และต่อมาพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๔๗๑ ได้ระบุให้กันทุนสำรองไว้ต่างหากจากเงินแผ่นดินประเภทอื่นทั้งหลายและห้ามมิให้จ่ายทุนสำรองนี้ เว้นแต่ได้รับคำสั่งที่มีลายเซ็นลงนามโดยเสนาบดี หรือบุคคลอื่นซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ทำการแทนเสนาบดีได้ ดังนั้น ทรัพย์สินในบัญชีทุนสำรองเงินตรา จึงมิใช่เป็นทรัพย์สินของธนาคารแห่งประเทศไทย หรือรัฐบาลหนึ่งรัฐบาลใด แต่เป็นทรัพย์สินส่วนรวมของชาติ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของประชาชนทั้งประเทศ แม้ภายหลังได้มีพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ ก็กำหนดให้แยกบัญชีของฝ่ายออกบัตรไว้ต่างหากจากทรัพย์สินของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งอยู่ในบัญชีของฝ่ายกิจการธนาคาร จึงไม่สามารถนำทรัพย์สินที่อยู่ในบัญชีของฝ่ายออกบัตรไปใช้เพื่อการอื่น ดังนั้น การที่ นายชวน หลีกภัย และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ อ้างความจำเป็นในการแก้ไขวิกฤติการคลังของรัฐ ใช้วิธีการเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรแก้ไขกฎหมายดังกล่าว นำทรัพย์สินของประชาชนที่มีกรรมสิทธิ์ร่วมไปชำระหนี้กองทุนฟื้นฟู จึงขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ ที่บัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน และการกระทำดังกล่าวยังขัดต่อสิทธิเสรีภาพ ตามมาตรา ๒๗, ๒๘ ทั้งยังขัดต่อการถวายสัตย์ปฏิญาณต่อพระมหากษัตริย์ ตามมาตรา ๒๐๕ และไม่บริหารราชการแผ่นดินตามมาตรา ๒๑๒ อีกด้วย

๒. คณะรัฐมนตรี ภายใต้การบริหารราชการแผ่นดินของ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘

และ ๓๐ โดยร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคระหว่างคนไทยและคนต่างด้าว เป็นการสร้างมาตรฐานการปฏิบัติของทางราชการต่อคนไทยและคนต่างด้าวให้มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ในการขออนุญาตประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว กำหนดให้คณะรัฐมนตรีหรืออธิบดีพิจารณาให้แล้วเสร็จ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ยื่นคำขอ หากพิจารณาไม่เสร็จให้ถือว่า เป็นการอนุญาตให้คนต่างด้าว ประกอบธุรกิจที่ขอมามาก ทั้งยังได้กำหนดในการยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือคำสั่ง ระงับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวชั่วคราว มีผลเท่ากับเป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ทำให้ สามารถประกอบธุรกิจต่อไปได้ตามปกติแม้ว่าอาจสร้างความเสียหาย ในขณะที่ตามปกติการอุทธรณ์ คัดค้านคำสั่งในทางปกครองหรือคำสั่งของศาลย่อมไม่มีผลเป็นการทุเลาหรือชะลอการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจหรือมีการวางหลักประกัน แม้ว่าร่างพระราชบัญญัติข้างต้นได้มีการแก้ไขในสาระดังกล่าวตามกระบวนการนิติบัญญัติแล้ว แต่ไม่อาจทำให้การแสดงความจงใจที่ขัดต่อ บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหมดไป

คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุแห่งการขอให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง ดังกล่าว เป็นการกล่าวหา นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงการคลัง ว่าเสนอร่างกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงมีปัญหาว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีข้อความที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ และการกระทำของบุคคลทั้งสองขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กร ตามรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญกำหนดให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่อง พร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงเสนอเรื่องให้ศาล รัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖

พิเคราะห์แล้ว บทมาตราในรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ คือ

มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตาม รัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณา วินิจฉัย”

มาตรา ๓๐๑ บัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจ หน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ใ้สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทั้งทำความเห็นเสนอต่อวุฒิสภาตามมาตรา ๓๐๕

ฯลฯ”

มาตรา ๓๐๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ประธานศาลฎีกา ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานศาลปกครองสูงสุด หรืออัยการสูงสุด ผู้ใดมีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติ ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ ส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย วุฒิสภามีอำนาจถอดถอนผู้นั้นออกจากตำแหน่งได้”

มาตรา ๓๐๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่จำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร หรือประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคน มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาเพื่อให้วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๓ ให้ถอดถอนบุคคลตามมาตรา ๓๐๓ ออกจากตำแหน่งได้ คำร้องขอดังกล่าวต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่า ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวกระทำความผิดเป็นข้อๆ ให้ชัดเจน”

มาตรา ๓๐๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“เมื่อได้รับคำร้องขอตามมาตรา ๓๐๔ แล้ว ให้ประธานวุฒิสภาส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ดำเนินการไต่สวนโดยเร็ว”

มาตรา ๓๐๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“สมาชิกวุฒิสภามีอิสระในการออกเสียงลงคะแนน ซึ่งต้องกระทำโดยวิธีลงคะแนนลับ มติที่ให้ถอดถอนผู้ใดออกจากตำแหน่ง ให้ถือเอาคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา”

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ จึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยประการแรกว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจเสนอเรื่องนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่

มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า การจะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ จะต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ ๒ ประการ คือ

๑. ผู้ยื่นต้องเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญหรือประธานรัฐสภา

๒. เรื่องที่เสนอให้พิจารณาต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กร

ซึ่งมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ประกอบด้วยประธานกรรมการคนหนึ่งและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอื่นอีกแปดคน” และมาตรา ๓๐๑ บัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้”

(๑)

(๒)

(๓)

(๔)

(๕)

(๖)

.....” ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้อง จึงเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีขึ้นตามมาตรา ๒๕๗ และบัญญัติอำนาจหน้าที่ไว้ตามมาตรา ๓๐๑ คำร้องของผู้ร้องจึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อที่หนึ่งของมาตรา ๒๖๖ แล้ว คือคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ยื่นคำร้อง เป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญ ส่วนหลักเกณฑ์ข้อที่สอง คือเรื่องที่เสนอให้พิจารณานั้น จะต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กร ปัญหาจึงมีว่า เรื่องที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยนี้ เป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือไม่ พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหน้าที่ต้องดำเนินการไต่สวนโดยเร็ว คือไต่สวนเรื่องที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง (นายทองก้อน วงศ์สมุทร กับคณะ) จำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคนเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภามาตรา ๓๐๔ วรรคหนึ่ง เพื่อให้วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ถอดถอน นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นบุคคลตามมาตรา ๓๐๓ ออกจากตำแหน่ง ตามข้อกล่าวหาว่าบุคคลทั้งสอง มีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการดำเนินการนี้มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๑) ซึ่งบัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ (๑) ไต่สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทั้งทำความเห็นเสนอต่อวุฒิสภามาตรา ๓๐๕” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติถึงอำนาจหน้าที่ส่วนนี้ไว้ในมาตรา ๑๕ (๑) รวมทั้งบัญญัติรายละเอียดในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ดังกล่าวไว้ในหมวด ๔ เรื่อง “การไต่สวนข้อเท็จจริง” และหมวด ๕ เรื่อง “การถอดถอนจากตำแหน่ง” ดังนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงในข้อกล่าวหาที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งยื่นคำร้องขอและสรุปสำนวนพร้อมทั้งทำความเห็นเสนอต่อวุฒิสภามาตรา ๓๐๕ มาตรา ๓๐๑ (๑) เท่านั้น โดยสามารถดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่มีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้อยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องที่

คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องถามหรือหารือศาลรัฐธรรมนูญว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ควรปฏิบัติอย่างไร หรือมีอำนาจหน้าที่เพียงใด เพราะเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยตรง หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย ฯ ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา ฯ และร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว รวมทั้งการกระทำของ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ในการเสนอร่างกฎหมายดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องไต่สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทำความเข้าใจเสนอความเห็นต่อวุฒิสภามาตรา ๓๐๑ (๑) ส่วนวุฒิสภาจะดำเนินการอย่างไร ก็เป็นอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา ไม่ใช่หน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะสรุปสำนวนแล้วเสนอศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือการกระทำของบุคคลดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะผู้ที่ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดหรือการกระทำของบุคคลใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ บัญญัติให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเป็นผู้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครองวินิจฉัย ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือการกระทำใดของบุคคลมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๒๖๔ ก็บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของศาลผู้พิจารณาคดีส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ในกรณีที่ศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยื่นคำร้องว่า ร่างพระราชบัญญัติขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๒ บัญญัติว่าเป็นอำนาจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาหรือนายกรัฐมนตรีเท่านั้น ที่มีอำนาจยื่นคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่ ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ใช่ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ไม่ใช่ศาล ไม่ใช่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ใช่สมาชิกวุฒิสภา และไม่ใช่นายกรัฐมนตรี เช่นนี้ จึงไม่มีอำนาจที่จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติใดหรือการกระทำของบุคคลใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ และเมื่อคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ใช่กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรเช่นนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่มีอำนาจที่จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ได้

ด้วยเหตุผลดังได้วินิจฉัยมา จึงให้ยกคำร้อง

นายสุวิทย์ ชีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ